

af sin Immoralitet, saa bør ogsaa Klasse-lotteriet enten affkaffes eller ikke officielt gaa den Vej at lette Udgangen til at spille deri for de mest Uformuende. Det forekommer mig altsaa, at, dersom de moraliske Begreber ere de samme nu, som den Gang, burde Regjeringen ikke have officielt delte Lodder, men bedst syntes det mig, om man fik det helt bort. De Fleste blive dog narrede af med deres Penge, det vil sige, de blive af med dem i det forførgelige Gaab, at de skulle blive rige. Meget Faa blive det, og Mange af dem, der blive det, gaar det efter det gamle Ord, at, hvad der er vundet i Hast, gaar ogsaa snart tabt. Den forpøgede Statsindtægt, som nu er paaregnet derved, at man udvider Klasse-lotteriet, forekommer mig saaledes ikke at være ønskelig, og jeg vilde snarere raade Regjeringen til at blive staaende ved det Gamle og affkaffe Loddernes officielle Deling. Jeg veed jo meget godt, hvad der indvendes derimod, men det er for vidtløftigt at komme ind derpaa, og er der nogen Mangel ved Loven med Hensyn til at tilbagetrænge, hvad der er uberettiget, kan man jo stærke den. Uagtet jeg skal have taget feil med Hensyn til Spørgsmaalet, om der er opført Gage til den islandske Minister, forekommer det mig dog at være ønskeligt at vide, hvorledes Regjeringen opfatter denne Sag, om det er dens Mening, at naar en Mand bliver islandsk Minister, faar han Ret til dansk Ministergage; det forekommer mig at være vigtigt at faae det at vide allerede nu. Jeg tror ikke, at det er Danmarks Pligt at betale den islandske Ministers Gage; thi i § 5 af den Lov, vi have vedtaget, staar der vel, at de med Centralbestyrelsen forbundne Udgifter skulle afholdes af den danske Statskasse, men der staar Intet om, at der skal være en islandsk Minister, og man maa erindre, at der tværtimod i det tidligere Lovforslag stod, at der skulde være en islandsk Minister, men at det senere bortfaldt, saa at der ikke havde nogen Hjemmel i Loven for den islandske Ministers Stilling. I den Forsatning, som Kongen har givet Island, staar der vel en islandsk Minister, men da det angaar Islands særlige Anliggender, og den Uffindelsessum, vi have forpligtet os til, skulde tilfredsstillende ethvert Krav fra Islands Side, tror jeg ikke, der kan paabyrdes Danmarks sælles Finantser nogen Udgift til en islandsk Minister. Der er meget af det, som jeg i Dvrigt havde at sige, som jeg med Tilfredsstillelse har hørt af den foregaaende Taler, og som jeg ikke skal opholde mig ved. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger angaaende den finantsielle Sag i Umindelighed. Jeg vil kun tilføje nogle ganske faa Bemærkninger til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem angaaende Kultusministeriets Budget. Jeg har altid troet, at naar Theatret var bygget, vilde man atter forlange Penge, men hver Gang jeg er kommen med saadan Tale, er den bleven afvist som

ubetimelig, det var uberettiget etc. Det glæder mig at se, at jeg ikke har taget feil, da jeg med fuldstændig Visshed har forudsat, at det vilde komme, det er mig meget hjært, men jeg kan aldeles ikke tænke mig nu, hvorledes de, der tidligere saa bestemt have afvist disse Yttringer fra min og Neres Side, ville kunne gaa ind paa at bevilge et Tilskud af 40,000 Rb. om Mavet til Theatret. Jeg har dog et Haab om, at dette Ønske ikke vil blive opfyldt; skulde det vise sig, at der i det første Aar var nogen Banfælgelighed, og der saa fra en indførelsende Kirke- og Undervisningsminister kommer en Begjæring om at komme ham til Hjælp, er der jo opsparede Kapitaler hertil, og man kan maaffe, som allerede tidligere foreslaaet, komme til at eftergive Noget af Laanet fra Sorø Akademi; at man skulde gaa ind paa at gjøre et Stridt, som staar i bestemte Modstrid til det, som er forudsat ved den nye Theaterlov, kan jeg dog ikke antage, uagtet Folkethinget ved mange Leiligheder er meget føleligt. (Munterhed.) Der er nogle Yttringer i den Fremstilling i Anmærkningerne om Theatret, som forekomme mig at være unønskelige; de synes mig at være lidt ironiske, lige over for hvad der er gjort fra Folkethingets Side, men det er altid interessant at læse Sligt, det opliver Sindet, naar man beskæftiger sig med de kjædelige Tal. Jeg vil haabe, at Lunet ikke forgaar, før man kommer til Enden. — Hvad Universitetet angaar, ser jeg, at den høitærede, uerfarne Minister — jeg tør vel kalde ham saaledes, det er jo Noget, der ligger i Tingenes Natur, da han aldrig før har givet sig af med disse — er bleven Tolk for det Smertens Skrig, som Konfistorium saa ofte har opløstet over, at det ikke mere har Magtfuldkommenhed til at raade over dets Domæne, som det anser Universitetet for. Andet er det ikke, som staar ved Universitetet, det er noget, vi have læst og læst 7 Gange, tror jeg, jeg tør sige, uden at gaa for vidt; men lad os endelig haabe, at den ærede Minister her fra Thinget vil faae Kraft til at komme ud over den Medfølelse, som kan opstaa hos en sølsom Mand lige over for den Slags Klager. — Det forekommer mig, at er der nogen Korporation — jeg taler om det som en Korporation — der ikke som saadan kan gjøre Regning paa Belvillie fra Rigsdagens Side, saa er det Konfistorium. Det er min Overbevisning, at dette paa mange Maader har gjort os vor Ret stridig og gjør det i denne Udtalelse. Det taler egentlig, som om Staten var pligtig lige over for det til at yde det, der forlanges, og derfor forekommer det mig besynderligt, at man vil komme med saadanne vidtgaaende Fordringer, som man nu har faaet den ærede Minister til at gjøre paa dets Vegne. Jeg haaber, at den ærede Minister og Thinget i Forening ville tage Forholdsregler, der ere til Videnskabens Fremme, om det ogsaa maaffe kan være lidt bittert for det akademiske Raad, at dets Hensætning ikke er bleven fulgt.